

# РЕШЕНИЕ

№ 22691

гр. София, 07.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Евгения Иванова**

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **259** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Я. Я. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. Н. Г. от САК срещу ЗППАМ № 25-4332-005390 / 05,11,2025г ,издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР,с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП е отнето временно свидетелството ѝ за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца .

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява .С молба от 17.04.2026г / стр.57 и сл. от делото / се поддържа жалбата и де излагат доводи за нейната основателност. Претендират се разноси в размер на общо 1027евро за което е представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е представлявана от юрк. К. , която намира процесната ЗПАМ за правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерностна адв. възнаграждение , претендирано от жалбоподателката.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца - 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП .

В мотивите на заповедта е посочено, че при проверка на [улица]пред №9 / не се посочва дата на извършената проверка/ е установено ,че водача на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] – жалбоподател в настоящия процес е управлявал МПС ,което не е регистрирано по надлежния ред ,тъя като е с прекратена служелно регистрация от 28.10.2025г , на осн.чл.-143 ал.10 от ЗДвП,поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Автомобила бил собственост на Н. Г. С. с ЕГН [ЕГН] . Заповедта е връчена на 24.11.2025 г. на жалбоподателката .

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за допустима, а по същество е и ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР / стр.64 от делото /.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта не съдържа съществени елементи , които да насочват към извършване на нарушението. Както беше посочено по-горе ,липсва дата на установяване на нарушението. Към преписката е приложен АУАН серия ГА № 3700911 / 04.11.2025г ,описващ идентична фактическа обстановка за неизпълнение на задължението да се сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ респ. последващата служебна дерегистрация на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . В процесната ЗПАМ никъде не е отразено позоваване на този АУАН ,за да се приеме че законосъобразно при действието на чл.22 от ЗАНН е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП.

Освен горното, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото в деня на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Безспорно се установява, че още на 04.11.2025 г. е била сключена застраховка ГО, за което е представена по делото застрахователна полица / стр.23 от делото / и справка от ответника / стр.24 от делото / .Доколкото ЗППАМ № 25-4332-005390 / 05,11,2025г е издадена на следващия ден след служебното възстановяване на регистрацията ,то това

обстоятелство води до извода ,че оспорената заповед е издадена при неизяснена фактическа обстановка без да е отчетено изложеното обстоятелство .

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГот ЗДвП, е форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложена ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради сключената валидна застраховка „Гражданска отговорност“. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 1 или 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

Горното мотивира съдът да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и е дължима отмяната ѝ. Дължимите разноски ,с оглед изхода от процеса ,при съобразяване на възражението за прекомерност от ответника съдът определя на 511 евро адв.възнаграждение и 5.11 евро държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

### Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Я. Я. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. Н. Г. от САК , ЗППАМ № 25-4332-005390 / 05,11,2025г ,издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР,с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП е отнето временно свидетелството ѝ за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца .

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Т. Я. Я. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. Н. Г. от САК общо сумата 516.11 евро,представляваща разноски за делото

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: